

Foto: Louise Windfeldt

Uddrag fra "117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner", Forlaget Epigraf 2012.

JEG DRØMMER STADIG *Michael Svennevig*

Jeg drømte om dengang verden skulle blive min
jeg drømte om hvor godt det alt sammen skulle blive
jeg drømte og drømte mens jeg blev ældre
men livet var svært
bare det at blive voksen
jeg blev så tung af det
det fyldte det hele
men der skulle komme engang
hvor det alt sammen blev mit.

Jeg venter stadig
men i mellemtiden *er* verden blevet min
og alligevel er det ikke gået som jeg ønskede
for verden har ændret sig
og det har menneskene også.

Jeg drømte om at vi alle skulle gøre dette til den bedste af alle verdener
en verden jeg var stolt af
den der var min, lige om lidt.

Tiden gik og jeg voksede ud af barndommen
kastede mig over ungdommen
smøg mig ud af den igen, da det var tid.

Så blev jeg voksen.

Det har jeg været længe
jeg drømmer stadig hver gang jeg falder i søvn.
Drømmer om at jeg i morgen vågner op til den verden jeg drømte om
men drømmene ændrer sig
de bliver både for store og for små.
Jeg kigger mig rundt efter de store visioner
men det er alt sammen blevet så småt.
Hvor er det store, det vilde og det uregerlige?
Hvor er drømmene henne i dag?
Er jeg den eneste der stadig drømmer?

Der er så meget der gør ondt på mig
mit lille land er blevet en del af den store verden
men det har ikke gjort min verden større, tværtimod.
Faktisk er vi blevet mindre i hovedet
så små at vi har fået nok i os selv.

Hvad blev der af vor måde at være menneske på?
Og hvad med vore drømme og visioner?

Michael Svennevig (1964) forfatter og dramatiker